

BEKENTENISSEN

AAN DE

LOPENDE BAND

de

moskou-processen.

VITGEGEVEN

door

WERKGROEPEN van RADEN-KOMMUNISTEN.
(Corresp. adres: J. Krans. Ruysdaelkade 93 III
Amsterdam (Z).)

DOELSTELLING

De ontwikkeling van het Kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in een steeds grotere werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productie-apparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uithongering zijn prijs gegeven.

Daarbij nemen de tegenstellingen tussen de verschillende landen steeds scherper vormen aan, waardoor de economische oorlog in een nieuwe wereld-oorlog uitmond.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse, de strijd voor de kommunistische productie-wijze aan te binden.

De Werkgroepen van Raden-Kommunisten wekken de arbeiders in deze strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie, volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels, z e l f ter hand te nemen, om zo de

ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCENTEN
te verwezenlijken.

De W.v.R.K. zien de wezenlijke vooruitgang der arbeiders-beweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders. Daarom stellen zij zich tegenover de leiders-politiek van parlementaire partijen en vakbeweging en stellen de leuze:

A L L E M A C H T aan de A R B E I D E R S - R A D E N !

DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES !

2.-----

heid en de grootheid van Stalin, die ze volgens hun eigen bekentenissen, jarenlang hebben gehaat als de grootste pest, die ze met alle macht hebben willen vermoorden.

Alles wat we zien en horen is vreemd, spreekt zichzelf tegen.

DE BEKLAAGDEN:

Z I N O V J E V, jarenlang de huisgenoot, vriend en medewerker van Lenin, die mensen-kenner en doorgronder als misschien geen ander;

K A M E N J E V, jarenlang in de hoogste politieke en partij-funkties, naaste medewerker van Lenin;

P J A T A K O V, door Lenin in zijn testament genoemd als een der beste en bekwaamste van de jongere leiders;

R A D E K, S O K O L N I K O V, S M I R N O V en anderen;

B O E C H A R I N en R Y K O V, die genoemd worden als beklaagden voor een volgend proces:

bijna de gehele generale staf, de hoge officieren van Lenins oude partij-leger, van de IIIe Intern.; jarenlang de leiders, door Lenin beproefd, geschoold en vertrouwd;

T R O T S K I, de grootste van allen, 40 jaar revolutionair leider, onder het Tsarisme gevangen en verbannen, ontsnapt en weer gevangen en verbannen, in twee revoluties de directe mede-leider van Lenin, organisator van het Rode Leger; Trotski, wiens naam aan die van Lenin verbonden was als die van Engels aan Marx;

D E Z E A L L E N zouden zijn geworden tot de saboteurs van de socialistische opbouw, tot contra-revolutionaire samenzweerdere met Hitler, gekocht met het Duitse goud, herstellere van het privaat-Kapitalisme?

En zij bekennen, BEKENNEN, B E K E N N E N !

Zelfs de dingen die ze niet kunnen gedaan hebben, dingen die zelfs geen god of duivel zou kunnen doen,

-----

3.

omdat ze onmogelijk zijn:

complotteren in hotels die niet bestaan¹⁾, vliegen met machines die nooit aankwamen en nooit vertrokken!²⁾

Bekentenissen aan de lopende band!

Wij horen ze even en zien de figuren van de macht-hebbers van gisteren hun ja-bewegingen uitvoeren, dan heeft de lopende band hen reeds verder gevoerd, naar het vuur-peleton of de G.P.Oe.-gevangenis.--

Het zijn vreemde producten, die door deze fabriek worden geleverd.

En de arbeider die de feiten hoort en het hoofd schudt, de arbeiders die hun krant lezen en er de schouders over ophalen, zij zijn aan deze fabriek en aan haar producten op een vreemde wijze verbonden.

Wat daar gebeurt, bepaalt mee hoe wij leven, vandaag -- misschien hoe wij sterven zullen, morgen.

W A N T,

de sociaal-democratische leiders, de regerings-socialisten van '14, de Kaiser-socialisten samen met de Kapitaal-socialisten der Entente, de opdryvers van het kanonnenvoer voor Krupp en voor Creusot, de predikers van verzoening tussen Arbeid en Kapitaal, bestendigere en voorbereiders van ons leven en sterven voor het Kapitaal,

z i j z e g g e n n u:

Ziedaar **H E T C O M M U N I S M E !** Ziedaar de **DIKTATUUR VAN HET PROLETARIAAT !**

En de fascistten, de helen, drie-kwart en halven, de

---

1) In het eerste proces bekend een der beklaagden, dat hij aanwezig was bij het smeden van een complot te Kopenhagen in het bekende Bristol-Hotel. Echter had de regisseur die dit liet bekennen, blijkbaar een oude hotellijst gebruikt: Het bedoelde Bristol-hotel brandde in 1917 af en werd nooit herbouwd.

2) Pjatakov bekend, dat hij in December per vliegtuig van Berlijn naar Oslo ging, om een samenkomst met Trotski te hebben. De regisseur nam hier een hele maand

---

4. -----
fascisten-begunstigers van „Telegraaf”-„Nieuws v.d. Dag,
allen, die hopen de vuilheid van het Italiaanse en van
het Duitse regiem te bedekken door op ander vuil te
wijzen,

z i j z e g g e n:

Ziedaar H E T C O M M U N I S M E ! Ziedaar de
DIKTATUUR VAN HET PROLETARIAAT !

Wat wil je zeggen tot de arbeiders, je kameraden,
die elke dag door krant en radio deze spreekkoren der
uitbuiters horen?

Weet je wat Communisme is, wat Diktatuur van het
Proletariaat?

Is het dat, wat ons honend wordt voorgeworpen door
de zangers van het democratische- en door de vangers
van het fascistische-Kapitalisme?

Trek dan maar je hoofd tussen de schouders en sluij-
weg, arbeider, die voelde en dacht en handelde als
strijder in het gelid van het proletarische klassele-
ger, dat zich vormt en vormen moet.

Slechts hij kan antwoorden, die van dit Russische
toneel de achtergrond kent, die de machine kent waar-
door deze lopende band beweegt, de bouwers die haar
maakten en de krachten die haar drijven.

Wij moeten het antwoord weten op de vraag: Wat is
Rusland? Daarvoor zullen we kort nagaan: Het levens-
peil der Russische arbeiders, de plaats die onze klas-
se daar inneemt, de verdeling van macht en recht, om
eindelijk, na de weg te hebben geschetst die tot de
toestand van vandaag leidde, terug te komen op de pro-
cessen waarvan we uitgingen.

Dan kennen we spel en spelers--en ook de regisseur
die achter de schermen aan de draden trekt!

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

-----
ruimte, maar had weer pech, omdat bleek dat in Decem-
ber en Januari geen vliegmaschine uit Berlijn in Oslo
geweest is.

R U S L A N D   N A   1 9   J A A R .

Wie de waarheid zegt, randt meestal het een of ander geloof aan. En wie de waarheid vertelt over Rusland, komt in botsing met allen, die er over Rusland een geloof op na houden.

We hebben hierbij niet de dienaren van dat geloof op het oog, die er als priesters en bonzen voor zichzelf een broodje uit weten te slaan.

Maar we bedoelen de arbeiders, voor wie het woord „Rusland” een, weliswaar vage, maar zeer wezenlijke betekenis heeft.

Zij ondergaan de toenemende onderdrukking, de uitbuiting en ellende van het Kapitalisme. Nergens zien ze een lichtpunt, nergens een mogelijkheid van verbetering. Alleen Rusland, daar is het anders.

Daar werken de arbeiders voor hun eigen behoeften, zij hebben welvaart en die neemt snel toe, daar is de slavernij en de onderdrukking der arbeiders vernietigd

En zoals het daar ging, zal het hier ook gaan, zoals het daar is zal het hier ook worden.

Nietwaar, Kameraden, zo wordt er door velen gedacht, zo wordt er over gesproken, zo wordt er geloofd!

Omdat ze zo graag willen dat het zo is!

Maar de werkelijkheid stoort zich niet aan wat men gelooft. Ze is er en dwingt ons allen haar in de ogen te zien!

D e   w e r k e l i j k h e i d !

We beginnen met het levenspeil der Russische arbeiders.

Volgens het Russische Plan, bedroeg de som van alle lonen en salarissen over het jaar 1936: 63,4 Milliard roebel. Volgens de Russische statistiek zijn er in Rusland 24,1 miljoen loon- en salaris-trekkenden. Dat geeft een gemiddelde van 2630 roebel per jaar of 220 roebel per maand.

Op 1 Febr. 1936 werd de koers van de roebel officieel vastgesteld op 3 Franse francs. Dat was dus 30 cent. Dat zou dan 66 gulden per maand zijn, of nu, na de devaluatie ongeveer 75 gulden.

6.

Nu lijkt ons 75 gulden per maand niet zo heel veel, maar toch ook niet zo heel weinig.

Alleen, er is een maar bij!

Een geldstuk is niet zoveel waard als een regering belieft vast te stellen, maar zoveel als je er voor kopen kunt. En nu is het zo, dat de Russische arbeider met 220 roebel, alles 3 a 4 maal zo duur moet betalen als een Hollandse arbeider die 75 gulden verdient.

Men kan dat b.v. lezen in het orgaan van de Vrienden van de Sovjet-Unie: „Rusland van Heden”(1-11-36).

Daar vertelt ons Mevr. Dr. Frenny de Graaff:

„Want hoe is de werkelijkheid? Gemiddeld verdient een arbeider in de Sovjet-Unie reeds ongeveer 200 roebel in de maand. Inderdaad zijn de levensmiddelen en kleding, in verhouding tot het loon, ongeveer 3 a 4 maal zo duur als bij ons.”

Deze „vriendin” zal er wel niet om liegen. Trouwens, de zaak is algemeen bekend. Die 220 roebel zijn dus, laten we 't heel gunstig nemen, 25 gulden waard!

Bovengenoemde Rusland-vriendin geeft in haar artikel het volgende voorbeeld:

„Maar ook de gewone schoenenprijs van 50 tot 70 roebel is in verhouding tot de lonen, naar onze begrippen al duur genoeg.”

Zegt u dat wel, Mevrouw!

Volgens de productie-cyfers van het 2e Vyfjarenplan zal in 1937 de schoenenproductie 180 miljoen paar bedragen. Dus over een jaar zou ieder een paar schoenen kunnen krijgen...als hij geld heeft. Maar als de „bovenste laag”, de leiders, de directeuren, de officieren, de specialisten, de hogere instanties, mèer dan een paar...ho, dat komt later, met de bewijzen erbij!

Het boterverbruik zal volgens het Plan, in 1937 bedragen 180.000 ton. Als men rekent, zoals zijzelf doen, dat de helft der bevolking op de een of andere manier zelf voor haar boter zorgt (een gedeelte der boeren), dan krijgt de andere helft 5 pond boter per man 'sjaars

Op papier, volgens het Plan! Als dus de bovenste laag (alles met alles 2 1/2 a 3 miljoen) ook niet meer dan een half ons neemt per week.....

In „Rusland van Heden” (2-11-35) vonden we een es-

peranto-correspondentie, waarin de maandelijks uitgaven voor eerste levensmiddelen in een gezin van 5 personen worden genoemd.

Brood.....	189 roebel.	Vlees.....	90 rbl.
Suiker.....	42 "	Vis en melk....	36.60 "
Olie.....	8 "	Thee, fruit, gebak	32 "
Macaroni....	27.80 "	Boter.....	36 "

Dat ziet er beter uit dan wat wij daar zo pas vertelden. Maar wacht even:

De vader is „specialist”, de zoon techniker, en het gezins-inkomen is 914 roebel per maand!

En die geven aan brood alleen al uit, wat een doorsnee-arbeider in het geheel verdient, 189 roebel!

Hoeveel brood krijgt een gewone arbeider met vrouw en drie kinderen? En een arbeider die een stuk minder verdient dan het gemiddelde loon?

Want om dat gemiddelde loon te berekenen, is het loon van de laagst- en van de hoogst-betaalde arbeider en de salarissen der directeuren en specialisten, enfin wat wij hier zo onder elkaar noemen „de hoge mieters” allemaal samen geteld en dan gedeeld door het aantal werkenden.

Men hoort telkens van delegaties die naar Rusland geweest zijn en daar moderne en geriefelijke woningblokken hebben gezien.

Als men het bovenstaande weet, kan men op z'n vingers natellen, wie in zulke mooie woningen wel en wie daar niet in kunnen wonen!

Volgens de officiële statistiek is de gemiddelde woningruimte per persoon in Moscou 3 1/2 vierk. Meter.

Let wel, gemiddeld!

Dus weer het beroerdste en het beste samengeteld en gedeeld door het aantal inwoners. En de bovenste laag zal wel niet in de overvulde krotten wonen.

Hoe woont daar de arbeider met 200 roebel en minder per maand? Reken het bij je zelf thuis eens uit met een duimstok.

Er stonden in October '36 een hele serie prijzen van levensmiddelen te Moskou, vermeldt in een blad, dat wij niet in 't minst vertrouwen. N.l. in de Telegraaf.

Maar in „Rusland van Heden (1-11-36) heeft Dr.Fren-
ny de Graaff ons op dit punt gerustgesteld.

Die correspondenten van de Telegraaf schrijft een
hele hoop onzin, zegt ze, maar de cijfers zijn juist.

Hier zijn er dus nog een paar. We herinneren er nog
eens aan, dat die 200 roebel per maand „gemiddeld”
zijn; omdat sommigen blykbaar niet direct begrijpen
wat dat is, volgt hier een voorbeeld.

Stel eens, dat een directeur -generaal der Poste-
rijen F. 14.000 verdient, een directeur van een post-
kantoor F5.000 en tien postboden elk F. 1100 per jaar,
dan is het gemiddelde loon en salaris van die twaalf
mensen F.2.500 per jaar. Maar een postbode krijgt dan
toch maar elf honderd en met z'n tienen krijgen ze
nog niet zoveel als die ene directeur-generaal!

Zo zit dat ook met dat Russische gemiddelde van
220 Roebel: Een gewone metaalarbeider in Moskou ver-
dient bijvoorbeeld ongeveer 150 R.! Per maand!

Hij werkt bij de Staat! Dat is z'n baas. Maar dat
is ook z'n winkelier, hij kan nergens anders terecht!

Om dus te weten wat hij verdient, moeten we kijken
wat hij voor die 150 roebel per maand bij zijn baas-
winkelier kan kopen. Hier volgt een rijtje prijzen:

zwartbrood....per k.g.	0.80	roebel.	(0.26	gld.)
grijs „ „ k.g.	1.70	„	(0.56	„)
wit „ „ „	3.50	„	(1.16	„)
zure appels „ „	3.50	„	(1.16	„)
Grof katoenen kousen	3.75	„	(1.25	„)
Kunstzijden „	5.40	„	(1.80	„)
„ „ sjaaltje	8.60	„	(2.86	„)
„ „ blouse	35.50	„	(11.83	„)
zwart katoenen deken	30.50	„	(10.16	„)
Regenjas 300 tot 400		„	100.- tot 133.-	g.)
2e hands regnjjas	150	„	(50.-	„)
Winterjas	525	„	(175.-	„)
Een goed pak 400 tot 500		„	(133.- tot 166.-	„)
Wollen baby pakje	150	„	(50.-	gld.)
Kindertruitje	90	„	(30.-	„)
damesondergoed 40-50-60		„	(13-16-20	„)
flanellen pyama	70	„	(23.-	„)
iets beter „	130	„	(43.-	„)
grove pet of alpino muts		„		
(bij de Hema een kwartje, 25-35		„	(8.33-11.65	g.)

9.

2 gekookte eieren (in restaurant)	3.50	roebel	(F1.16)
10 rauwe eieren	5.50	"	(F1.83)
Melk per liter	1.50	"	(F0.50)
Boter per K.G.	18 tot 26	"	F.6.—8.65)
gewoon katoenen hemd	20.—	"	(F6.66)
Rundvlees per K.G.	9	r.	(3.—)

Prijzen van andere waren zijn naar verhouding.

Reken nu eens uit hoe zo'n arbeider in 't leven blijft zelfs als hij van zulke luxe-artikelen als een pet, een hemd of een paar schoenen afziet. En als hij die dingen toch moet kopen, hoe hij dat uit zijn mond moet sparen.

Wij snappen het niet!

Er is maar één conclusie mogelijk: De massa der Russische arbeiders leeft op een peil, dat zij nauwelijks in 't leven kan blijven.

Ze lijden honger! Gebrek aan alles!

Iedereen, die de cijfers en de prijzen vergelijkt, ziet dat, behalve de gelovige! Die gaat je uitschelden en verdoemen als je hem de werkelijkheid laat zien!

Natuurlijk vraagt ieder, die deze beroerde toestand der Russische arbeiders ziet, zich af: Maar in welke verhoudingen bevinden zich de arbeiders daar?

Hebben ze b.v. geen vakvereniging om voor lotsverbetering te strijden?

Welzeker zijn die er! Ieder moet er zelfs lid van zijn.

Maar de baas, waarvoor ze werken is niet alleen ook winkelier met de alleenverkoop van alles, maar hij is ook vakverenigings-leider. Daar komen ze dus bij de duivel te biecht!

Dan dus maar de koppen bij elkaar gestoken en een arbeiders-partij....Hô, de baas heeft zelf een partij en alle andere zijn verboden!

En hij is ook politie-agent en huisbaas en officier en rechter en hij heeft alle kranten en de radio en de school!

Het enige, wat de arbeider in Rusland kan doen, is: Werken! Hij kan zijn arbeidskracht verkopen voor zoveel of liever voor zo weinig, als zijn baas er voor kwijt wil.

En als de arbeider daar heibel over maakt, dan blijft

hij toch arbeider, maar dan met het woordje „dwang” ervoor!

Er komt een stroom van mooie plaatjes en dito praatjes tot de arbeiders hier, die maar al te graag geloven. Als mooi gekleurde balonnetjes hangt men ze ons elke week voor de neus. Maar èèn prik met de scherpe werkelijkheids-cijfers en er blijft niet veel van over.

Iedereen die goed kan omgaan met een foto-toestel kan hier in Amsterdam een serie prentjes bij elkaar scharrelen, die „bewijzen” dat de arbeiders hier leven als aankomende millionairs. De werkelijkheid is een beetje anders!

„Een beter leven, een vrolijk leven”, zegt Stalin.

Dat dit geldt voor de kommanderende, bovenste laag geloven we grif. Kunnen we hem zelfs bewijzen, met z'n eigen cijfers.

Maar als hij ons wil laten wijsmaken, dat dit geldt voor de arbeidersklasse, dan zeggen de cijfers:

Jozef, je liegt!

Wij, hier, zitten in het Kapitalisme!

Maar waar zijn, in godsnaam, de Russische arbeiders in terecht gekomen?

DE BOVENSTE LAAG.

We zagen dat het gemiddelde loon voor de Russische arbeider betekent, dat hij in de diepste ellende leeft.

Maar niet alle Russen behoeven zo te leven. Er zijn ook groepen die meer verdienen. Er zijn er die veel en veel meer verdienen.

Om te beginnen zijn er de Stachanowetzi, de voorarbeiders, de aandrijvers zouden ze hier genoemd worden.

Die verdienen veel meer. Een poosje geleden was er een congres van die lui in Moscou en daar beroemden ze zich erop, dat zij nu wel een goed pak konden kopen en goede sigaretten roken. Ze verdienen 5, 10 en soms 20 maal zoveel als de gewone arbeider. (Zie de brochure van de VVSU: „Nieuwe Tijden, Nieuwe Mensen”).

Volgens de Russische bladen (van de regering zelf) worden die aandrijvers door de gewone arbeiders zo gehaat, dat het weer op de oude klassenstrijd lijkt.

Daarbovenuit komen de „specialisten”, de hogere

technici, ingenieurs, bedrijfsleiders, directeuren enz.

En daarboven weer de leiders der grote bedrijven, de hoge ambtenaren, de trustleiders, de commissarissen van dit en van dat, de leden van het hogere regerings-apparaat enz. Die hogen zijn allen lid van de Communistische party en in de eerste tijd van de revolutie mochten die niet meer krijgen dan de arbeiders in de zware vakken. Maar die bepaling is al lang afgeschaft.

Hoeveel die allemaal nu verdienen, daar kom je niet zo gauw achter, want dat wordt door de regering niet gepubliceerd. Maar toch komt er door de publicaties, dan van die en dan weer van die (nu pas weer van de Sovjet-Unie-vriend Andre Gide), wel zoveel voor de dag om, z o n d e r t e g e n s p r a a k v a n w i e o o k, vast te stellen, dat die groepen, in verhouding tot de arbeiders, enorme inkomens hebben.

Hoe hoger boven de arbeiders, hoe hoger inkomen!

Nu komt de Tribune van 24-11-36 met een verklaring. Ja, zegt ze, er is ongelijkheid omdat er ongelijke prestaties zijn. Als de een meer werk doet dan de ander, krijgt hij ook hoger loon.

Maar dit is een allerellendigste uitvlucht! Waãrom moeten de arbeiders op deze wijze bedrogen worden?

We weten wel, dat de invoering van het stukloon tot gevolg had, dat de ene arbeider meer verdient (en soms veel meer) dan de andere. Er zijn meer dan 30 loonklassen. En we weten ook wel, dat de arbeiders daarvoor tegen elkander opgedreven worden om meer te presteren. En als ze dat door de nood gedwongen doen, dat dan het stukloon weer verlaagd wordt en ze zo elkaar de das omdoen. Zo gaat het hier en, volgens Stalin, ook in Rusland. De „specialist” met het stop-horloge! (Zie de brochure „Nieuwe Tijden...enz.)

„Akkoord is Moord!”, noemen de arbeiders dat!

Maar dit betreft de verschillen tussen de arbeiders onderling. En daarover gaat het niet.

Neen, we hebben het over de laag die boven de arbeiders is, en ver daarboven!

Dat zijn de hoge funktionarissen der Staats-partij, van het Staats-apparaat, van leger en politie, van Staats-Industrie, Staats-trusts (petroleum, hout, sui-

ker, graan, leder enz.), Buitenlandse Handel, Diplomatie en wat niet al meer.

Die hebben de grote inkomens, waar de Tribune, met dat onmogelijke praatje van „loon naar prestatie” omheen probeert te komen.

Deze „bovenste laag”, met die bovenste inkomens, waarover de Tribune zwijgt als een mof, zullen we voorlopig noemen „de bevoorrechtte laag”.

Dat, wat de arbeiders niet krijgen, waaraan zij gebrek hebben, wordt door die bevoorrechtte laag genomen.

Al die producten, die de arbeiders maken, maar zelf niet kunnen kopen, al die betere en duurdere levensmiddelen, kleding, luxe, boeken enz. wordt door de bevoorrechtte laag verbruikt. Dat komt b.v. ongewild voor den dag in dat artikel van Dr. Frenny de Graaff, waar ze spreekt over „speciale” winkels, waar „dure” schoenen verkocht worden!

Die laag bewoont de „goede” woningen, zij bevolken de „goede” vacantie-oorden, zij zijn de afnemers van de bontjassen van zoveel duizend roebel, van de Franse parfums a 100 roebel per fles. Ga toch heen, met je „prestatie”!

„Maar”, zal iemand vragen, die gehoord heeft dat de arbeidersklasse daar de macht heeft, „hoe is het mogelijk dat die arbeiders zelf gebrek lijden en dat ze het beste en het meeste door dat stelletje van die bovenste laag laten inpikken?”

Daar is maar èn antwoord op: Dat komt omdat die bevoorrechtte laag tevens h e e r s e n d e laag is!

Zoals we al zeiden, de baas bij wie de arbeiders werken, is tevens winkelier, vakbondleider, partychef, rechter, bankier, generaal, politie enz. Daar moet nog bijgevoegd worden, dat hij ook het beste en het meeste voor zichzelf neemt. Dat is trouwens een gewoonte van bazen!

Die baas, de Staat, is een heersers-apparaat en wordt gevormd door de 2 1/2 a 3 miljoen mensen van de bevoorrechtte laag.

Wij, hier, hebben ook een bevoorrechtte laag, de kapitalisten. En we hebben ook een Staat. Maar die beiden zijn hier niet hetzelfde, al zijn ze nauw met elkaar verbonden en dooreengestregeld en al wordt dit elke dag meer zo.

Maar in Rusland zijn „bevoorrechtte laag” en Staat èèn en hetzelfde!

H E T V E R S C H I L .

De cijfers uit de beste bron zeggen dus: Er is in Rusland een klasse van loonarbeiders die weinig, en een bevoorrechtte, heersende laag daarboven die veel krijgt en alle machts-posities heeft.

Er zijn heel wat arbeiders, die, op dit punt gekomen, tegen ons zeggen: „Hoor eens, van zulke toestanden hebben wij verstand, die hebben we hier ook. Maar wou jij ons nou vertellen, dat er geen verschil is tussen Rusland en hier?”

Er is verschil! Om te begrijpen waar dat zit, moeten we even een paar dingen bekijken, die wij hier kennen.

Wij zijn loon-arbeiders. Om te kunnen leven, moeten we onze arbeidskracht verkopen aan de kapitalisten, voor loon. Die laten ons een zekere tijd werken en de arbeid, die wij verrichten, brengt een zekere waarde voort. Die waarde is belichaamd in de goederen die wij maken. Daarvan krijgen we een gedeelte in de vorm van geld, het loon. Wij herstellen daarmee de arbeidskracht, die we verbruikt hebben met werken, dus daarvan kunnen we eten, wonen, ons kleden, enige ontspanning genieten en toekomstige arbeiders verwekken en opvoeden.

Volgens de kapitalisten hebben we dus niets te mopperen, we hebben precies teruggekregen, wat we hem verkocht hebben.

Maar de kapitalisten zelf zijn veel beter af. Want de arbeiders maken in de tijd, dat ze voor de kapitalist werken veel meer, dan ze als loon krijgen. En het gedeelte, dat ze meer maken, dat houden de kapitalisten zelf.

Dat is de mop. De arbeidersklasse maakt alles. Maar ze krijgt maar een klein gedeelte daarvan in de vorm van een geldloon. Over dat andere heeft ze niets te zeggen; Daarover beschikken de kapitalisten. Zo is het hier.

En hoe is het nu in Rusland?

Ook daar is de arbeider bezitter van zijn arbeids-

14. -----
kracht. Ook hij moet die verkopen om te kunnen leven. Maar inplaats, dat hij bij de afzonderlijke kapitalisten terecht komt, is er voor hem maar een adres:

D e S t a a t !

Die koopt de arbeidskracht der Russische arbeiders voor een loon, in geld. En ook die arbeiders maken alles, veel meer, dan ze als loon ontvangen. En ook zij hebben over dat andere verder niets te zeggen. Dat andere is en blijft van de Staat en die beschikt erover.

Het eerste en grote verschil tussen Rusland en hier is dus, dat er niet afzonderlijke kapitalisten zijn, die een groot gedeelte van de arbeid n i e t betalen en er mee doen wat ze willen, maar, dat de Staat dit doet.

„Jawel; horen we al iemand zeggen, maar Rusland is een arbeiders-Staat”.

We hebben allen weleens de uitdrukking gehoord: „We leven hier in een vrij land”!

Nu, zoals wij in een vrij land leven,²⁰ is Rusland een Arbeiders-Staat!

Die Staat wordt, zoals we gezien hebben, gevormd door de bevoorrechte, heersende laag. Die heeft alle macht, welke bij ons verdeeld is tussen de verschillende kapitalisten.

Deze heersende laag, die zich als Staat heeft georganiseerd, heeft daar de functies, de macht en de voordelen van onze kapitalistenklasse verenigd in een lichaam: De Staat, en de Staat, dat is zij zelf.

Dat is Staats-Kapitalisme! Dat is het grote verschil met hier!

Niemand is verplicht deze conclusie zo maar te aanvaarden. Maar wel is het voor alle arbeiders van groot belang, zich zelf een mening over de toestand in Rusland te vormen; Wie maar op goed geloof de dingen neemt, die vóór of tegen het heersende regiem in Rusland worden gezegd, die wordt wis en zeker in de luren gelegd. Daarom willen we ons dan ook rekenschap geven van wat er zo tegen ons oordeel ingebracht wordt.

Er wordt gezegd: „De Russische arbeiders heersen zelf, want zij kiezen al die mensen op de een of andere manier, die jullie heersende laag noemen.

De vraag is echter: Kunnen zij anderen kiezen?

Dat kunnen zij niet! Wie het in zijn hoofd zou halen om te zeggen, dat de arbeiders andere vertegenwoordigers moeten kiezen dan de aanhangers van het Stalinregiem, die is er meteen geweest. Wie een andere propaganda maakt, wie een andere mening heeft, wie er ook maar van verdacht wordt een andere mening te hebben, voor hem is ontslag uit zijn werk, uitzetting uit zijn huis, gevangen-neming en verbanning naar Siberie of opsluiting in een concentratie-kamp nog een bof!

Wordt hij bijzonder gevaarlijk geacht voor de heersende laag, dan overleeft hij het niet!

Natuurlijk zeggen ze daarbij niet: „Je bent gevaarlijk voor ons!” Het heet natuurlijk dat dit in 't belang van 't hele volk gebeurt. Diezelfde soort babbels hebben alle heersers altijd bij de hand!

„Dat wij de heersende positie innemen, is in het belang van de arbeiders zelf!”, wordt ons gezegd.

En hebben daarom de arbeiders zo weinig en gij zoveel; zijn de lage lonen der arbeiders en de hoge inkomens van uw heersende laag soms een toevalligheid?

Is het toevallig dat gij en de macht hebt en de beste brokken krijgt?

Is het in het belang der arbeiders dat zij niet beschikken over productie-middelen en producten, dat wil zeggen, niet over zichzelf?

„Maar dit is een overgangs-toestand naar een betere toestand voor de arbeiders!”, horen we dan.

Dat deuntje hebt gij niet uitgevonden, heren. Zo zingen Mussolini en Hitler ook en die hebben het weer geleerd van het stel uitbuiters dat ons op de rug zit!

Wilt ge ons wijsmaken, dat ge vrijwillig uw voordelen en macht zult afstaan aan de arbeidersklasse, gij die dat alles gierig vasthoudt, en elke arbeider die er ook maar naar wijst, door uw G.P.Oe. laat afmaken?

M E T   A L G E M E N E   S T E M M E N .

Het systeem, waaronder de Russische arbeiders leven noemden we: Staats-kapitalisme.

We willen nu, aan de hand van bepaalde feiten aantonen, wat dit voor de arbeiders daar, betekent.

Dat lijkt ons een betere manier om elkaar te begrypen, dan dat we een ristje stadhuiswoorden aan elkaar vlechten, gesteld al dat we 't konden.

In discussies op straat en aan de stembellokalen gaat het vaak ook zo. Iemand is b.v. bezig, met geleerd klinkende formules of mooie, gevoelige zinnen, ons de voortreffelijkheid van „onze” democratie te bezingen.

Maar dan komt er ineens een ander bij, iemand in 't blauw, met platte pet en beenkappen, en zegt: „Opgedonderd allemaal, uit elkaar, anders gaat de gummistok d'r over!” Zo'n feit zegt ons, arbeiders, dan veel meer over „onze democratie”, dan alle mooie formules.

Wat we dus met de feiten willen toelichten, is dit:

De Russische arbeiders hebben het ellendie, want ze hebben in Rusland niets te zeggen.

Dat betekent natuurlijk niet, dat ze daarom nooit wat zeggen. Als er vergaderingen zijn, of verkiezingen dan zeggen ze, dat ze 't allemaal eens zijn met de voorstellen en besluiten, die van bovenaf komen.

Dat is niet zo gek als het lijkt. Als we een beetje dichterbij huis kijken, in Duitsland, dan zien we daar ook zoiets. Daar hebben de arbeiders ook niets te zeggen, maar af en toe zeggen ze toch wel wat, bij verkiezingen enz. Dan zeggen ze dat, wat de heersers in Duitsland willen en dan kiezen ze die heersers zelf.

Want ze moeten dan wat zeggen en ze kunnen niet anders zeggen dan: Ja!

Daarna komt het propaganda-ministerie der heersers ons wat vertellen over „Duitse Eenheid” en „Duitse Volkswil”, en de cijfers zijn geweldig! Maar Göbbels is hiervan niet de uitvinder!

In Rusland zijn zulke cijfers nog geweldiger. Daar wordt alles met algemene stemmen aangenomen. Als het tenminste niet om een wissewasje gaat.

Men moet de ervaringen van een Panait Istrati lezen, om te begrijpen hoe dat gaat. In zijn „Het Licht Aan De Kim”, geeft hij een beschrijving van een vergadering die de leiders willen houden met de arbeiders van een bedrijf.

Even vóór het einde van de werktijd gaat de fabriekspoort dicht. Waarom? Anders lopen de arbeiders weg en kan er niet vergaderd worden. Men zet zelfs

wa chten bij het hek, anders klimmen ze daar overheen!
 Waarom? Omdat ze allen weten dat het toch maar een
 wassen neus is! Wie wat wil zeggen, heeft te zorgen
 dat hy „in de lyn” spreekt en als er gastemd wordt,
 heeft iedere arbeider zyn poot op te steken. VOOR!

In de (Russische) Prawda van 9-1-27 stond een aar-
 dige beschrijving. Het gaat zo: „De voorzitter: Geen op-
 positie, kameraden? Neen! Dus met algemene stemmen aan-
 genomen en èen onthouding. De kameraad die zich van
 stemmen heeft onthouden, wordt verzocht, na de vergade-
 ring even by my te komen.”

Zo wordt „besloten” dat Trotskisten contra-revoluti-
 onair zyn, of dat de Volkenbond geen bond van rovers
 meer is, of dat de arbeiders in 't vervolg harder moe-
 ten werken, of dat de geliefde Jozef hun redder is, of
 dat Zinovjev dood moet. Of wat de leiding verder wil
 laten „besluiten!”

Verkiezingen. We willen daar nu niet veel van zeg-
 gen en maar direct een goede getuige laten spreken,
 n.l. Stalin. Die zei op een vergadering van party-
 funktionarissen te Moscou: „De party-loze arbeiders
 zeggen: De party heeft van te voren al een bepaald aan-
 tal party-lozen aangewezen die gekozen mogen worden.”

Ja, dat zeiden die party-loze arbeiders al in 1923;
 laten we hopen voor hen, dat ze het niet hardop gezegd
 hebben.

Het passen-stelsel. In 1932 heeft men voor de arbei-
 ders het passenstelsel ingevoerd. Wat dat is?

Wel, niemand mag meer van woonplaats veranderen,
 tenzy hij daarvoor van de autoriteiten verlof heeft ge-
 kregen door een stempel op zyn pas. Waarom niet?

Omdat grote aantallen arbeiders gingen trekken, van
 de ene fabriek naar de andere, van de ene plaats naar
 de andere, altyd op zoek naar een hap eten meer, naar
 een woningruimte, iets beter dan het stinkende krot
 waar ze uitkwamen.

Dat was nog hun enige verweer-middel: Weglopen!

Daar moest dus een eind aan gemaakt worden. Hoe dat
 ging, verklapte de Volks-commissaris Schwernik, in een
 rede op 29-6-'33. (Als brochure te Moskou in het Duits
 uitgegeven, de C.P.N. kan die wel bezorgen.)

Bij arbeids-ongevallen, die zeer veel voorkomen,

krijgen de „zwerfers”, „boemelaars” en „klaplopers” geen uitkering meer. Want om voor een uitkering in aanmerking te komen, moet men 2 jaar in één bedrijf gewerkt hebben; stootbrigadiers 1 jaar. Voor opname in vacantie-oorden, sanatoria enz. dito.

Die Schwernik praat dan ook nog over „de eer om bij de proletarische Staat te werken en zich een pensioen te verdienen”, maar wie zijn nu die „zwerfers, boemelaars en klaplopers”?

Als je dat zo leest en je bent een beetje onnozel, dan denk je dat het een of ander schorremorrie is.

Maar dan is er een andere Russische krant, de „Economisch Leven” en die helpt ons uit de droom:

„Alleen in het distrikt Iwanowo liepen 35.000 geschoolde wevers uit hun bedrijven weg. Er waren fabrieken waar, per maand, 30 % der arbeiders wegliep.”

Dat 30 % der arbeiders van een fabriek wegliep was niets ongewoons.

Die mensen werden gedreven door de honger, door ondragelijke ellende. Maar de vertegenwoordiger der nieuwe heersers, Schwernik, praat van „arbeids-schuwheid” en scheldt van „zwerfers, boemelaars en klaplopers”!

Maar de hongerezweep en de scheldwoorden hielpen niet. Daarom werd het passenstelsel ingevoerd. Maar de arbeider kon nog in de zelfde stad van het ene bedrijf naar het andere gaan. En om ook daar een stokje voor te steken, werd einde 1932 bepaald, dat verzuim zelfs van een dag, gestraft kon worden met direkt ontslag, plus woninguitzetting van het hele gezin, plus uitsluiting uit de levensmiddelen-voorziening. (Die toen nog bestond).

Toen was de arbeider eindelijk geheel aan de ketting: Poken of verrekken!

Spionage. Dat er onder de arbeiders een geweldige ontevredenheid ontstond, begrijpt ieder. Reeds in 1920 was de toestand zo, dat Mjasnikov op het 9e Partijcongres der Comm. Partij Rusland, verklaarde, dat de partij-leden door de arbeiders in de bedrijven als regerings-spionnen werden beschouwd. Als de arbeiders met elkaar staan te discussieren en er komt er eentje bijstaan, dan gaan ze gauw uit elkaar.

Dat was in 1920. Thans is de toestand zo, dat niemand het meer kan wagen, ook maar de verdenking op zich te laden, dat hy tegen de machthebbers iets zou

19. -----
willen zeggen.

DE S T A A T VERDRUKT, DE W E T IS L O G E N.

„Ja, maar op 1/6 deel der aarde is 't anders!” „Maar Rusland is een Arbeiders-Staat!” „De nieuwe Grondwet, de hoogste democratie!”

O ja, jawel, tekst en wijze zijn ons bekend. Mogen we 't eens van nabij bekijken? Neen, niet de papieren, maar de levende werkelijkheid.

De papieren, meneer, die zullen wel in orde zijn. Hebben we hier ook, heel mooi. En hiernaast, in Duitsland, nog mooier. Over Algemeen Volksbelang en Kracht der Natie en zo.

Concentratie-kampen, mishandeling en foltering en doodslaan en uitbuiting....? Staat niets van in de Grondwet. Nou ja, dat is daar fascistisch natuurlijk!

En Amerika, meneer. Pracht van een Grondwet! Vol met „Rechten van de Mens”. Veel meer rechten dan wij samen zouden kunnen bedenken.

Er waren daar eens arbeiders, die in een vergadering dat papier voorlazen. Stond niets in van uitbuiting, op arbeiders schieten, mishandeling, derde graad -- allemaal vrijheid! Die arbeiders werden op die vergadering gearresteerd, opgesloten en half doodgeslagen!

Ooit gehoord van Tom Mooney? Sacco en Vanzetti?
Maar een Grondwet, meneer!

Rusland heeft nu een nieuwe grondwet gekregen, de aller-democratische, die de rechten der arbeiders....

Wacht even. Er was toch al een grond-wet? „Alle macht aan de Sovjets!” De arbeiders à l l e rechten!

Volgens Lenin de grootst mogelijke democratie! Stond niets in van schieten op stakers, arresteren en veroordelen door geheime politie, administratieve verbanning of kogel in je nek, of broodroof of alle macht in handen van de Partij-secretaris, Stalin; niets van hongergelonen voor de arbeiders en 20- 40- 100 maal en meer voor de heersende laag.

Wat er wel instond, was b.v. dat de arbeiders hun vertegenwoordigers konden terugroepen, als die het niet naar hun zin deden.

Dat was nou zo'n papieren recht! Ooit gehoord, dat

-----

ze dit „recht” hebben uitgeoefend in de laatste 10 jaar?

Allemaal beste vertegenwoordigers gehad? Ja, ja!

Daar had je het Smolensk-schandaal. Begin 1928 kwam aan het licht, dat het hele bestuurs-apparaat van provincie en stad Smolensk, door en door verrot was. De functionarissen van Staat, partij, vakvereniging, politie, justitie, militie, de hele klik.

Fabrieks-leidingen dito. B.v. de enige manier voor een arbeidster, om werk te krijgen of te houden, was, om er „in natura” voor te betalen, dat is, met de heren naar bed te gaan als die 't verkozen. Verder knevelarij, verduistering, diefstal, moord. (Prawda Mei '28)

Iedereen wist het, alle arbeiders leden eronder. Terugroeping? Ze waren wel wijzer!

Krim-schandaal. Als boven. (Prawda, 11 Aug. '28)

Artemovsk-schandaal. Rechtbank-president en politiechef verkrachten een jonge vrouw, die daarna zelfmoord pleegt. Dokter durft niet naar doodsoorzaak te zoeken. Rechter van instructie: doofpot! Plaatselijk blad: zwijgt! Plaatselijk partij-comite: weigert iets te doen! Het gerucht dringt door tot Charkov. Onderzoek: Partij, politie, justitie, pers, sovjet--alles rot!

Terug-roeping? No, Sir!

Daar had je de relletjes aan de Arbeids-beurzen. Odessa, Moskou, Leningrad. De arbeiders werden gekalmeerd....door de militie. De bladen schreven, dat de arbeiders de schuld hadden en scholden hen voor gauw-dieven enz. (Prawda 2-6-'28)

Maar dan, 14 dagen later komt er wat anders voor de dag. De hoge bureaucraten hadden bonje met die van het Commissariaat van Arbeid en we horen, waar de bo-ter blijft.

„De Arbeids-beurzen zijn riolen, het wemelt er van misdrijven, misbruiken door 31 ambtenaren, bevoorrechtiging van vrindjes, vrouwen beledigd en zelfs verkracht, knoeierijen, Commissariaat van Arbeid weet alles en doet niets.” (Troed 15-6-28)

Arbeids-beurs Serpoekhov (bij Moskou). De arbeiders wachten in twee donkere, vuile vertrekjes, zittend op de grond of zich als beesten verdringend voor een lo-

ketje. Alleen wie een goede kruiwagen heeft, krijgt werk, jonge vrouwen moeten „in natura” betalen, niemand durft klagen. (Troed, 13-5-'28.) (Vakver. blad)

Een paar dagen kon men in die bladen een stroom van dergelijke dingen lezen. Toen was het, alsof er een kraan werd dichtgedraaid; er werd niets meer over geschreven. De ruzie van de „hogen” was uit!

Denk nu eens even na. Als die arbeiders ook maar een klein beetje macht, een klein beetje recht hadden, als die vrouwen en meisjes de vrijheid hadden, om, zonder straf hun recht te zoeken, zou zoiets dan ooit kunnen bestaan?

Niemand hoeft te menen, dat dit uitzonderingen zijn. Honderden dergelijke dingen zijn aan het licht gekomen en de getuigen zeggen: Het is niets ongewoons.

We zullen verder nog wel meer feiten brengen, er zijn er meer dan ons lief is.

Papieren grondwet! De uitbuiters, de heersers, hier en daar, ze maken ze en lappen ze aan hun laars.

Rechten der arbeiders! Loon-arbeiders.....

.....EN HUN R E C H T I S E E N Y D E L W O O R D.

Die oude grond-wet was na enige jaren zowat door iedereen vergeten, behalve door een enkele feest-re-denaar.

Bovendien had het apparaat der nieuwe heersers, met Stalin aan 't hoofd, er zo'n lawine van decreten en besluiten overheen gegooid, dat het een paard de rug zou hebben gebroken, laat staan een papieren grond-wet.

Zoals wel iedereen zal weten, hebben de arbeiders en boeren van Rusland nu een nieuwe grondwet gekregen. Van Stalin! Zoals hij zei in een persgesprek met de Amerikaan Howard: „Wij (willen) aan de Sovjet-mensen de volle vrijheid g e v e n, voor diegenen te stemmen, die zij kiezen willen.” En hij deed het!

Voor iemand, die het ioefje van het verschil tussen papier en werkelijkheid niet kent, gebeurde hier een wonder. Want de arbeiders en boeren hadden alles al!

„Alle Macht”, zei het oude papier. En nu kregen ze na 19 jaar nog eens, opnieuw, alles van Stalin en (inhalen en voorbijstreven), nog wat bovendien: Een splinternieuwe, allerhoogste democratie!

Wij, die het foefje nu eenmaal kennen, vinden het zo'n wonder niet; je hoeft er alleen maar wat groter papier voor te nemen.

Wie idee heeft om de nieuwe papieren rechten en vrijheden der Russische arbeiders zwart op wit te zien, kan bij de C.P.N. voor een dubbeltje terecht. Er staan plaatjes bij.

Maar men moet niet eerst artikel 1, maar artikel 141 lezen. En begrijpen!

Want, och, Stalin had op dat nieuwe papier gerust ook nog de maan en de sterren kunnen weggeven. Daar kunnen de arbeiders ook niet aankomen.

Artikel 141 zegt, dat voor alle verkiezingen, van hoog tot laag, alleen kandidaten gesteld kunnen worden door: „De Communistische Partij, de Vakvereniging, de Coöperaties, de Comm. Jeugd-organisatie en de Culturele verenigingen.”

Er zijn vele ladders in Stalin-Rusland. De grootste en hoogste heet: Communistische Partij. Als je die aan de andere kant bekijkt, heet hij: Staats-apparaat!

Op de bovenste sport staat Stalin: Diktator! En op elke sport naar beneden zit ook een diktatortje, hoe verder naar beneden, hoe kleiner natuurlijk. En op de andere ladders, van de vakver. enz. (zie verder art. 141) zitten op elke sport ook weer diktatortjes, die daar door de grote-ladder-lui neergezet zijn.

En...zo...voort!

Nou komt er een verkiezing en je mag uitkiezen, wie op een van die ladders zal zitten: Jozef Bulk, of Jozef Zwam, of Jozef Diender, of Jozef Lik-naar-boven...

Maar altijd Jozef! En pest hem niet met contra-revolutionaire probeersels, door niet te stemmen of zo!

Waarom krijgt Rusland een NIEUWE ^rgondwet?

We willen kort en eenvoudig zeggen wat we daarvan weten en begrijpen. Om daartoe te komen, om te begrijpen wat daar in die Russische maatschappij gebeurt, wat

daar is, daarvoor weten we maar èèn manier: De manier van M a r x!

Die leerde ons: Kijk naar de krachten in die maatschappij, hoe die tegenover of naast elkaar staan, boven of onder liggen, hoe die bewegen en waardoor!

Er is ook een andere manier en die is veel gemakkelijker. Daarvoor hoef je alleen maar te lezen, wat de man die zo'n grondwet maakt (of gèeft, zoals Stalin het noemt) er zelf van zegt of er door zijn reclameagenten van laat zeggen. Je hoeft de zaak dan niet eens te begrijpen, alleen maar te geloven.

Maar is het je om begrijpen te doen, dan kom je bij Marx terecht!

Natuurlijk heeft de „beste leerling” en de klasse waarvan hij de vertegenwoordiger is, er enige goede, zakelijke redenen voor, om de papier-democraat uit te hangen! Maar welke?

Eerst even kijken: Wat is een grondwet eigenlijk?

Stalin gaf daar bij deze gelegenheid een antwoord op. Hij zei: Deze grondwet is geen program voor de toekomst, maar het is de uitdrukking van de toestand die we nu al hebben.--

Daar kunnen we 't wel mee eens wezen, al zullen wij 't een beetje duidelijker zeggen.

Een grondwet legt vast, hoe de verhoudingen in een bepaalde maatschappij zijn. In grote lijnen.

Ze zegt: Zoveel macht heeft deze groep en zoveel heeft die; deze is baas en die moet dat doen. En ze zegt: Zo is het recht!

We noemen dat nou wel: „de grondwet zegt dat”, maar het is natuurlijk de man die dat geschreven heeft en de mensen uit wier naam hij spreekt, die dat zeggen.

Zitten ze bovenaan, hebben ze alle voordelen en rechten, de vette brokken en de eer en het aanzien, hebben ze de macht, dan zeggen ze: Zo is het recht!

Zij m a k e n het Recht! En dat schrijven ze niet alleen op, maar ze zetten ook hun macht in beweging om het zo te houden: Politie en leger, rechters, cipiers, gevangenis, concentratie-kampen enz.

Al die mooie dingen voor henzelf en de lelijke dingen voor de anderen, zetten ze niet zo op papier als wij het hier nou zeggen. Dan zouden ze wel gek wezen!

Want al zijn ze met elkaar ook een hele klasse van

machtigen en uitbuiters,--het aantal van hen die de lasten dragen, die uitgeknepen worden, die maar een klein deel van hun arbeid betaald krijgen, de loonarbeiders, dat aantal is veel en veel groter.

Als die in de gaten krijgen hoe de vork aan de steel zit, als ze zich tegen hun ellende gaan verzetten en dan merken dat ze samen een millioenen-macht zijn, dan zouden ze zo'n heersende klasse wel eens van die hoge machts-zetels kunnen afschoppen.

Elke klasse die heerst over loonarbeiders, houdt daar rekening mee en ze gebruikt allerlei middelen om de werkelijkheid te verdonkere-manen.

Ze gebruikt daarvoor politieke partijen, kranten, boeken, radio, domine's en zo al meer. Een soort geestelijk politie-leger, dat ze niet missen kan om de arbeiders een rad voor de ogen te draaien.

We kennen dat allemaal wel zo'n beetje. Als ze b.v. de arbeiders warm willen maken voor het baantje van brandkast-verdediger, dan zeggen en schrijven ze niet:

„Wie voelt er wat voor, om zich voor ons in een loopgraaf te laten gassen?“, maar dan heet het: „Wie zou niet voor zijn eigen Vaderland (of Vrijheid, of Huis en Hof, of Onafhankelijkheid, zoek maar uit), zijn laatste druppel bloed.....“ enz. Zo doen ze dat!

En volgens dit recept worden ook de grondwetten geschreven. Die van Stalin is een meesterstukje!

Het eerste hoofdstuk zegt: We zijn socialistisch. Alle macht behoort aan de werkers van stad en land. Alle bezit ook. Alle maatregelen en alle leiding, dienen ter vergroting van de rijkdom, de ontwikkeling, het geluk en de onafhankelijkheid der werkers. Wie niet werkt zal niet eten en ieder krijgt wat hem toekomt. (12 art.)

Dat ziet er niet kwaad uit, zo op papier. En hoe hebben die werkers nou „alle macht en bezit en recht“?

De dan volgende 105 artikelen zeggen het: Door de organen van de Staat! Een geweldige rij van buro's en apparaten, Hoge Raad en Allerhoogste Raad en Procureurs en Commissarissen. Geweldig!

Maar dat moet ook wel, want ze hebben heel wat te doen: Al dat bezit en die macht hoeven de werkers niet in hun eigen ongewassen knuisten te nemen, maar de mensen van die Staats-organen hebben dat voor hen in handen.

Die maken dus uit, wie er baas is in de fabriek, hoe lang en hoe hard er gewerkt moet worden, hoe laag of hoe hoog het loon is, wie een kogel krijgt en wie een ridderorde, wie veel krijgt en wie weinig.

En ze worden gekozen door de werkers zelf, volgens het geheime, direkte, algemene kiesrecht. Is het niet een prachtige regeling? De allerhoogste democratie? Socialistisch?

Och arme, dat zijn maar de vlaggen en versieringen en de illuminatie, die de arbeiders verblinden moeten. Daarachter zit de harde, ijzeren werkelijkheid:

Loon-slavernij onder Staats-Kapitalisten !

Heb je dan nooit een troonrede gelezen? Nooit de leugenzangers gehoord met hun: Wij leven vrij, Wij leven blij? Zit je niet zelf onder de ijzeren hiel van een klasse die met vlaggen en wimpels en mooie, gladder woorden, haar uitbuiting, slavernij en moord tracht te bedekken?

Maar zo min het aan onze uitbuiters gelukt, de werkelijkheid geheel te verdoezelen, zomin gelukt dit deze Staats-kapitalisten. Reeds in de grond-wet zelf komt de waarheid voor de dag. Artikel 141 !

Niemand kan voor de Staats-organen, die alle bezit en macht in handen houden, gekozen worden of hij moet candidaat gesteld zijn door de Communistische Partij of door een der organisaties, die geheel in handen zijn van deze Partij!

En artikel 126 zegt het nog eens nadrukkelijk: „de Comm. Partij vormt de leidende kern van alle organisaties der werkers, zowel van de maatschappelijke als van de Staats-organisaties”!

Maak eens een vergelijking: Stel, Deterding geeft aan de arbeiders, waar de Koninklijke Petroleum Trust de winst uitperst, een papier, waarop staat, dat zij het hele zaakje bezitten en alle recht en macht hebben. Maar.... zij moeten kiezen, wie baas zal zijn en ze mogen allèen maar Deterding en de mannetjes van Deterding kiezen. Deze bepalen, hoeveel winst dat Kapitaal moet maken uit die arbeiders en hoe die winst verdeeld wordt. En wie er vergaderen mogen en wat er door de radio, de krant, de school en de boeken gezegd moet worden. Met een Deterding-politie en Deterding-rechters erachter!

Al stond er dan een hele rij hoofdstukken over rechten en plichten bij, net als in Stalins grond-wet dan wisten we toch gauw genoeg hoe laat het was!

Loon-arbeid en uitbuiting! Twee verschillende woorden voor een en hetzelfde ding! Een fascistische Kapi-taal-Dictatuur met een democratisch masker voor!

Nog een vraag: Waarom een nieuwe grondwet, als onder de oude de uitbuiters ook alle bezit en macht al hadden?

Een van de redenen noemden we al: De nieuwe is beter geschikt om de arbeiders zand in de ogen te strooien!

Maar de voornaamste reden is deze: De nieuwe heersende klasse is nog jong, ze heeft na de revolutie van '17 door list en kracht, door vleierij en moord, zich gevormd en de macht gegrepen. De diktatuur die zij uit oefent, de verhouding der uitbuiters onderling, behoeft een vaste regeling, inplaats van het luk-raak naar boven likken en naar beneden trappen en het werken met de ellebogen om de ladder op te stijgen.

Zoals we al eerder zeiden, elke sport van elke ladder daar, draagt een diktatortje, die zelf loert naar een plaatsje hoger op en weet dat anderen naar zijn plaats loeren.

Dus probeert hij op andere ladders en sporten zijn broertjes en neefjes en vrindjes te plaatsen, die hem helpen klimmen en hem de andere klimmers van het lijf helpen houden. Zo is Stalin er gekomen en gebleven en zo deden allen.

Niet „bekwaamheid en arbeid”, zoals de grondwet zo mooi zegt, niet de hersens en handen, maar de lik- en klim-spiere brengen iemand omhoog!

Dit betekent natuurlijk een algemene corruptie van boven naar beneden en elk diktatortje wordt zo op den duur een rotte plek in het regiem.

Het algemene wantrouwen, de haat en het stille verzet der uitgebuiten, kan door de despotische smeerlap-perijen van zulke verrotte baantjes-bekleders, tot ver-twijfeling worden. En dan ontploffingen veroorzaken, die het hele regiem in gevaar brengen.

Een reeks van terroristische wanhoopsdaden waren aan-wijzing genoeg, hoe hoog de spanning reeds steeg! Het belang der heersende klasse als geheel, eiste dat dit veranderde. En nu is deze schijn-democratie, als een